

ÖMÜR NAZ KORBEK

KUKLACI

etim tahtadan
ellerimdeki ipler sımsıkı, bırakmaz beni
ve ben sürükleniyorum usulca
oysa çevremdeki dekorlardır beni boğan
yapay ellerle çoktan hazırlanmış sonum.
ama ben yukarı bakıyorum, hayranlıkla

şakaklarım kızarır
üstündeki ince tellerden elektrik akar
göğsümde durmadan çalışan
zehir akıtan değirmenin pompaladığı
mekanik sesler kulağımda yankılanırken.
ama ben yukarı bakıyorum, hayranlıkla

karşımda gözleri kıpkırmızı kurtlar
avının düşüşünü bekler gibi, aç
izliyorlar yaptığım sessiz sinemayı
arkada çalan bozuk plak misali
yineleyen çığlıklarla.
ama ben yukarı bakıyorum, hayranlıkla

bıraksalar ipleri
yığılıyorum olduğum yere, boynumu büküp
solmuş gelincikler gibi uyanmaksızın
derin bir uykuya yatıyorum, acizce
ta ki bir el yeniden gelip beni uyandırana kadar.
ama ben yukarı bakıyorum, hayranlıkla
kimdir bu usta kuklacı diye.